

«La Moncloa vol destrossar UGT»

Pablo Castellano va ser una de les poques veus crítiques del partit mentre formà part de l'aparell del PSOE. Actualment, amb la seua militància en «guaret», segons ell mateix assegura, Castellano pensa que la vaga general del 14-D fou un triomf de la democràcia, una meravellosa actitud cívica d'una societat que es rebel·la contra l'intent del PSOE de confondre l'estat amb el partit.

Ismael L. Belda

Davant la vaga del 14-D Pablo Castellano tindrà segurament un doble sentiment. D'una banda, de tristor per tractar-se de l'enfrontament del moviment laboral amb el govern del seu ex-partit i, d'altra, d'alegria per adonar-se que continua en marxa una dinàmica laboral històrica.

—Jo no m'ho crec en la forma com s'ha plantejat, com un trencament en la família socialista, perquè això de la família socialista és pura retòrica, no existeix. Hi ha una organització sindical i una organització política. Sóc absolut partidari que l'organització sindical, fundada també per Pablo Iglesias, siga la Unió General de Treballadors, no la unió dels treballadors socialistes, sinó de tots els treballadors amb una consciència de classe. I crec sincerament que el temps ha anat decantant el referent del socialisme tradicional a favor de la UGT. Per tant, crec que no hi ha tal baralla. La baralla principal és que el passat 14-D ha estat l'eclosió d'una actitud cívica de la societat davant de l'estat. I sobretot quan l'estat es confon amb el partit.

—¿I amb el govern?

—Sí, i amb el govern. Per tant, he tingut la satisfacció de veure que la ciutadania ha reaccionat serenament i sensata a favor dels postulats sindicals, que suposava la reparació d'un greuge perquè els sindicats han estat els gran oblidats de la transició. Ha estat una crida a l'atenció al poder polític, en el sentit més pejoratiu de l'expressió perquè corregesca actituds i s'adone que l'estat és un instrument al servei de la societat i, si no, no té cap raó de ser. L'estat no pot ser un instrument d'opressió sobre la ciutadania sinó un instrument de servei. És preferible, a més, perquè no hi ha veritats absolutes, i fins i tot és millor equivocar-se amb la ciutadania que encertar amb la burocràcia. Sóc dels que estan amb la societat i no amb l'estat.

—¿Però encara hi ha alguna possibilitat de canvi?

—Tots els que tenim la idea de la transformació social esperem el canvi

promès. Aquest govern es mereix cada dia menys l'adjectiu socialista. Només és govern a seques.

—*Enrique Curiel ha abandonat el PCE en una dinàmica, sembla, contrària a la de Pablo Castellano. Curiel és ja un satèl·lit del partit socialista mentre que vostè està a punt de prendre el carnet del PASOC i la militància en Esquerra Unida.*

—Pablo Castellano no va demanar la baixa al PSOE, li la van donar. Moralment, continue encara amb el carnet de Pablo Iglesias a la butxaca, el fundador del partit i de la UGT. Per tenir aquest carnet he tingut la satisfacció de donar suport a la manifestació popular anomenada «vaga del 14», he participat amb els manifestants de Palma, on em trobava reclamant una política de sensibilitat cap als interessos de la classe treballadora i les capes populars. Utilitzant una frase unamuniana, diria que tinc la meua militància «en guaret». I no està en el meu ànim sembrar-la de cap altra classe de militàncies partidistes. Ara, sí que tinc el compromís de practicar una militància de compromís cívic amb l'esquerra que hi ha al país. Crec que els socialistes no felipistes tenim l'obligació de donar suport al sector socialista d'Esquerra Unida perquè, entre altres coses, sobre el PCE cau un pes excessiu i estem en l'obligació de compensar-ho perquè es veja que és una operació d'esquerres sincera: l'esquerra de gent organitzada en partits i la de gent que no vol militar però sí col·laborar en una autèntica alternativa de progrés. S'ha demostrat que el canvi propugnat pel PSOE ha resultat fallit. Hi ha hagut un gran fracàs i s'ha suscitat una gran il·lusió popular per a frustrar-la després. Tenim l'obligació de recrear aquesta il·lusió cada matí.

—*Vostè va dir que l'església, la banca i els militars eren els únics beneficiats pel govern-PSOE. ¿És que no ha canviat res?*

—No es pot ser cec. Han canviat coses, el que passa és que són coses molt superficials.

—*La pell.*

—Exactament, hi ha hagut un canvi molt cosmètic, però en absolut un

canvi essencial. Hi ha un fum de reformes estructurals que encara queden pendents. Fins i tot en el món del qual sóc membre, el de la justícia, les grans reformes de l'estructura judicial encara no s'han produït, ni les de les institucions pedagògiques ni de les polítiques. D'una democràcia de caràcter participatiu i directe hem passat a una democràcia delegada. El dia 14 també es va dir que molta gent es nega simplement a votar cada quatre anys, per això també aquest dia la democràcia va triomfar. Tal vegada ha arribat el moment en què els socialistes independents, condicionats per aquesta situació, i amb el carnet del partit al cor, estem obligats a dir que cal fer un esforç per recuperar les senyes d'identitat socialistes. Aquestes senyes avui passen, sens dubte, per la unitat de l'esquerra. Ho hem dit sempre al si d'Esquerra Socialista. Contra el partit aliat amb forces i poders oposats al seu ideari cal fer la unitat amb les forces d'esquerra.

—*Vostè, està decidit a encapçalar una lluita per això.*

—Sí, però això no vol dir que jo tinga que ocupar un lloc rellevant, perquè jo simplement aspire a ser un militant de l'esquerra *latus senso* que posa el seu gra d'arena cada dia. El protagonisme de la política ha de passar també a nous valors amb més joventut. A aquesta gent cal donar-li tot el suport possible.

—*¿Quin seria, doncs, el seu paper ideal en aquest moviment?*

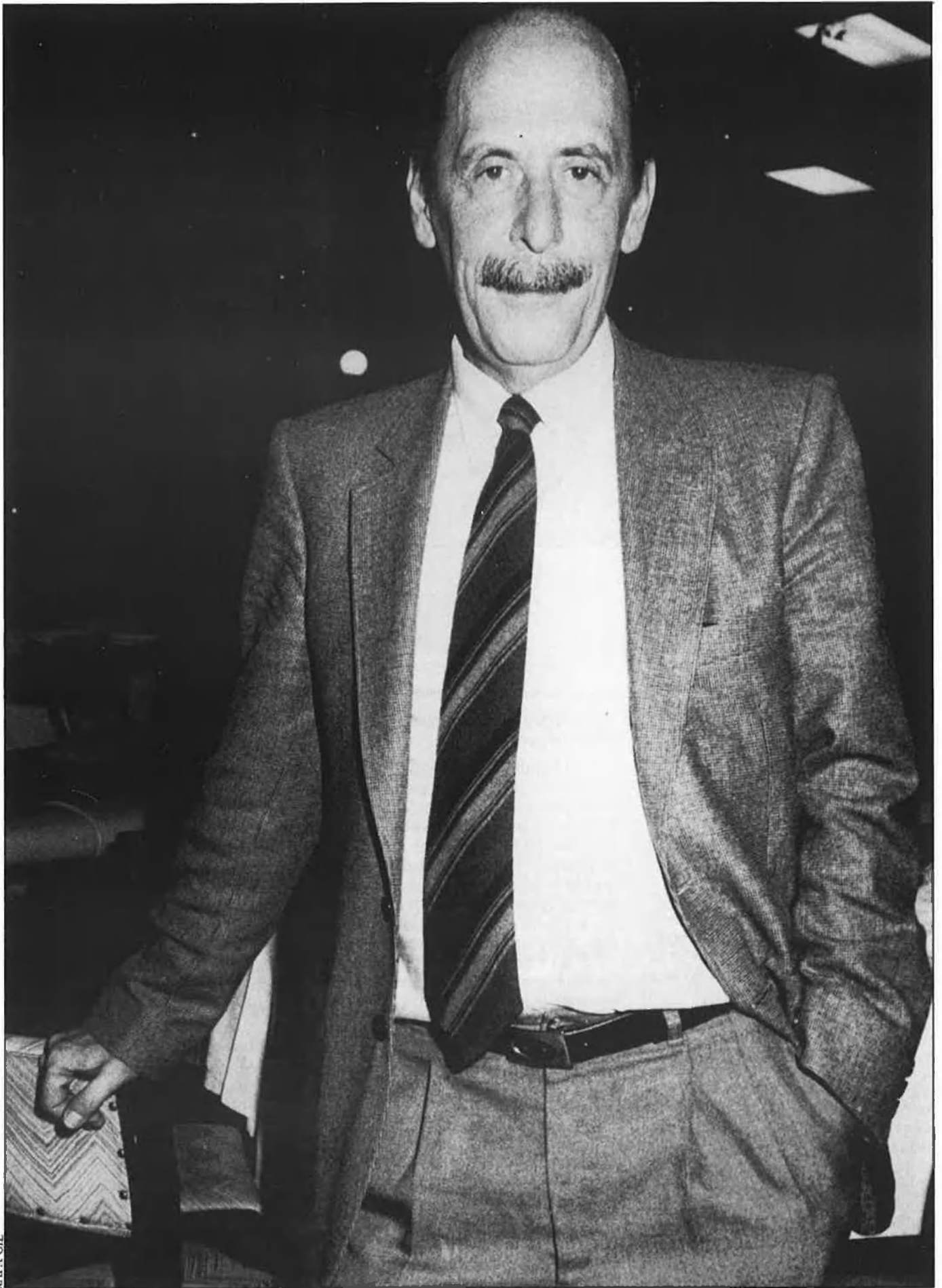
—Col·laborar amb aquells homes i dones que vulguen restablir l'espai polític del socialisme democràtic, un socialisme que hauria d'estar realment estèril davant de la dretanització que s'ha produït al partit de Felipe González.

—*¿Se sent frustrat amb els seus companys d'Esquerra Socialista?*

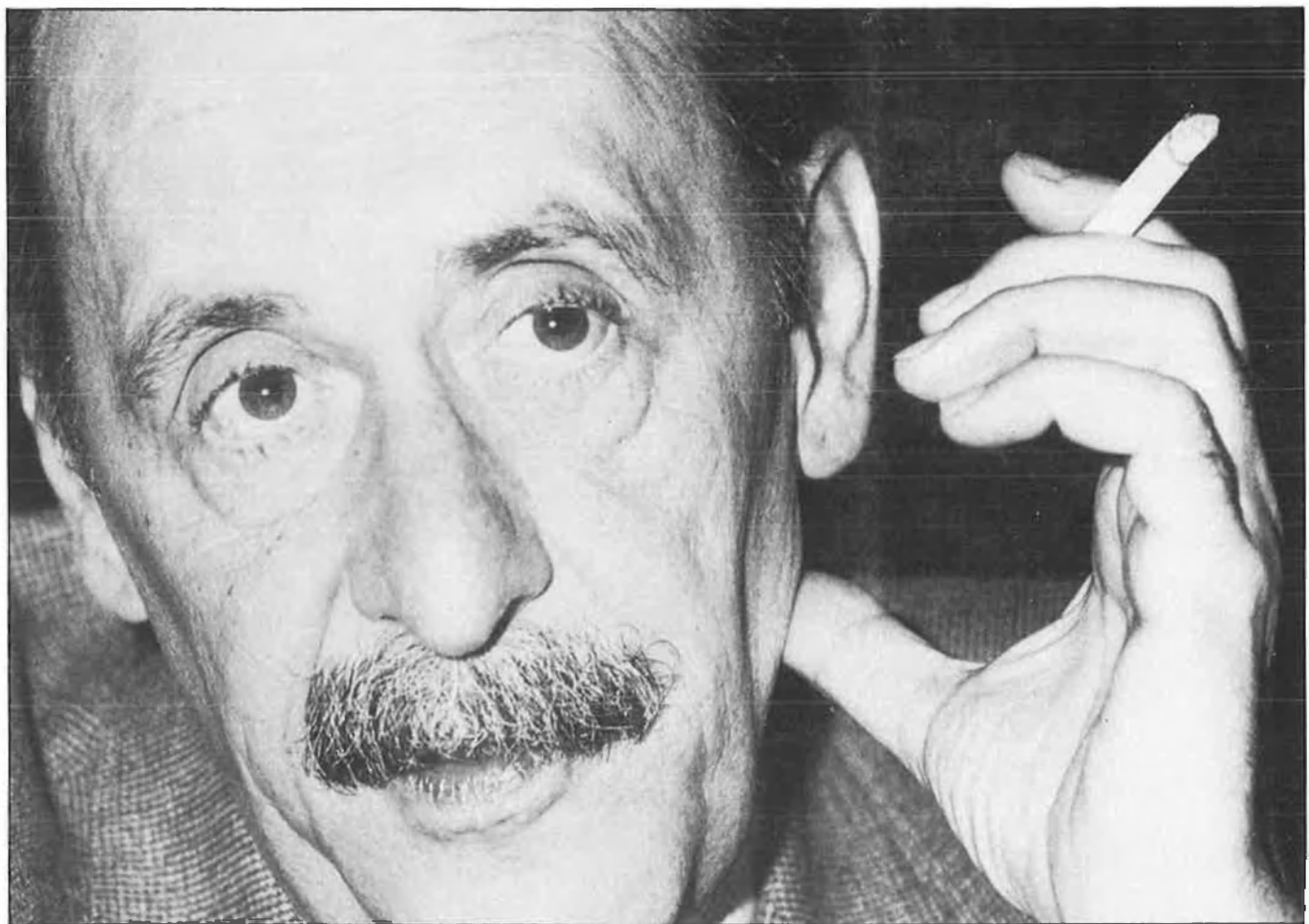
—No, no, en absolut...

—*Pablo Castellano se sent fort i jove...*

—...la vida és una llarga experiència i de la mateixa manera que un té grans frustracions, té també moltes satisfaccions. El dia 14 de desembre, d'alguna manera, a mi m'ha tornat alguna cosa del meu propi ésser, després

RAFA GIL

RAFA G L

«Fa la sensació que el senyor Múgica volia ser ministre de qualsevol cosa».

d'haver patit la gran frustració de l'OTAN. He pogut traure'm una petita espina, la que em vaig clavar en ser reprovat pel partit de Felipe González per no donar suport a l'OTAN.

—¿Per què són tan pocs els que deixen el PSOE?

—Perquè hi ha una estima a les sigles...

—¿I a les actes de diputat?

—És clar. Però abans que res són els principis. El partit és un mer instrument per a un quefer polític. Cal saber distingir entre la lleialtat a les idees i a les persones.

—La frustració autonòmica amb el PSOE és enorme.

—Certament, aquest sentiment davant un frustrat desenvolupament autonòmic és molt important. Paradoxalment, el PSOE ha tingut tota la seua vida en el seu ideari, en el seu discurs, la idea fixa de la confederació de repúbliques ibèriques. Sense perjudici del criteri de solidaritat, el partit hauria pogut fer molt més realitat els processos d'autonomia, amb un sentit molt privatiu d'allò que ha de ser l'autogovern dels pobles. Al final, lamentable-

ment, ha imperat el centralisme.

—¿Felipe González és l'emperador d'una oligarquia?

—Li agrada o no, és el punt clau de totes les decisions que es prenen al partit del govern. Ha creat un fenomen piramidal de poder personificat en ell i, per tant, no podem parlar de responsabilitat de membres del partit o de membres del sindicat que no siguen les seues pròpies. El seu partit és un partit jerarquitzat i burocràtic en què el cap, o el poder suprem concentrat en ell, és el responsable tant del que és bo com del que és dolent. Felipe González tenia en les seues mans la possibilitat d'haver construït un model de partit diferent, però mai ho ha volgut. És un partit de poder personal concentrat. Per això l'explosió popular ha estat contra ell i la seua política econòmica. És un líder carismàtic i totalitzador.

—Així, doncs, les idees polítiques dels pioners del socialisme espanyol, Iglesias, García-Quejido, Jaime Vera, etc., ¿ja no figuren al partit per a res?

—Ara solament formen part de la literatura política. Qualsevol semblança és pura coincidència.

—¿Millor amb Fernando Ledesma o amb Enrique Múgica?

—Per ser membre del Consell del Poder Judicial em sent limitat i condicionat a opinar sobre la vida dels ministres de Justícia. Sincerament, pense que el problema no és qui és el ministre de Justícia sinó què vol fer, i jo encara no sé què és el que Múgica vol fer amb la justícia. El problema greu és que jo no sé què vol fer perquè tampoc ho sap ell. Fa la sensació que el senyor Múgica volia ser ministre de qualsevol cosa. De totes maneres donem-li temps per veure si s'assabenta del que és la justícia.

—Finalment, ¿creu vostè que UGT acabarà trencant-se?

—Una cosa és certa. Des del si del poder polític, anomenat PSOE-carrer Ferraz, i govern de l'estat o Moncloa, s'ha hissat la bandera per a destrossar la UGT. En aquesta baralla alguns serem bel·ligerants. El sindicat ha de ser defensat coste el que coste, de cap manera seré còmplice d'un intent de destrossar la societat civil que cada dia està més necessitada de vertebració. □